

«Η μαμά θέλει μπαμπά» ή «Τὰ παιδιά του Έδουάρδου»

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ

ΕΙΝΑΙ τὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸν πολλὰ χρόνια πίσω ἀπὸ τὸ κοινὸν τῆς ὑπόλοιπης Εὐρώπης; Ὁχι. Ἀπὸ τὸ μπουλβάρ τῆς γενιᾶς τοῦ 30, ἀπὸ τὰ ἐργάσια ποὺ γράφονταν ἐγὶά νὰ καταπλήξουν τὸν ἀστὸς μιᾶ ἐποχῆς ποὺ δὲν τὸ ἀφορᾷ πιά, προτιμᾷ τὸν Ἀντονιόν, τὸν Βισκόντι, τὸν Κακογιάννη· προτιμᾷ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸ ἐκφράζουν, ποὺ τοῦ κινοῦν τὴ φαντασίαν· προτιμᾷ γι' αὐτὸ νὰ πηγαίνει στὸ σινεμά, παρὰ στὸ θερινὸ θέατρο πρόζας.

Εἶχαμε κιόλας τὴν εὐκαιρία νὰ παρατηρήσωμε ἐφέτος τὸ καλοκαίρι ὅτι τὸ ἐλληνικὸ θέατρο ὑποτιμᾷ τὸ ἐλληνικὸ κοινόν. Τὸ

Μιά σκηνὴ τοῦ ἔργου «Ἡ μαμά θέλει μπαμπά», μὲ τὴν Κατερίνα, τὸν Δάνη καὶ τὸν Φωτίου. (Σκίτσο Σολομωνίδου).

κοινὸν δέχεται πάντα ὅλα τὰ ἔργα ποὺ δὲν συνατέθωναν μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὰ γράφει. Βγαίνει κανεὶς ἀπὸ τὰ περισσότερα θερινὰ ἀθηναϊκὰ θεάτρα ἄδειος καὶ λιπαρὸς τοὺς ἡθοποιούς ποὺ σταταλιούνται σὲ τέτοιες τιμωρυχίες.

Σίγουρα, οἱ συνθήκες τοῦ ἀθηναϊκοῦ θερινοῦ θεάτρου εἶναι δυσμενέστατες γιὰ ἓνα καλὸ ρεπερτόριο πρόζας: μεγάφωνα, θόρυβοι, κακὸς ἢ σχεδὸν ἀνύπαρκτος τεχνικὸς ἐξοπλισμὸς σκηνῆς, πρόχειρη συγκρότησις ἐφήμερων θιάσων. Ὑπάρχει ἓνα δυσκολώτατο πρόβλημα γιὰ τὸ ἐλεύθερο θέατρο, πρόβλημα προσαρμογῆς σὲ νέες συνθήκες, νέες ἀπαιτήσεις, νέες μορφές συναγωνισμοῦ μὲ ἄλλα θεάματα. Καὶ ἀπὸ τὴν λύσι αὐτοῦ τοῦ προβλήματος ἐξαρτᾶται καὶ ἡ ζωὴ ἐκατοντάδων ἡθοποιῶν.

Αὐτὸ ποὺ γίνεται σήμερα δὲν εἶναι λύσις. Πνευματικοὶ ἄνθρωποι, ἄνθρωποι τῆς τέχνης, εἶναι στὴν μειονεκτικὴ θέσι νὰ καλοῦν τὸ κοινὸν στὸ θέατρο καὶ νὰ τοῦ προσφέρουν πολὺ λιγώτερο ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἔχει ἀνάγκη, πολὺ λιγώτερο ἀπ' ὅ,τι μποροῦν νὰ δώσουν.

Καὶ νὰ τώρα «Τὰ παιδιά τοῦ Έδουάρδου» ξαναβαπτισμένα: «Ἡ μαμά θέλει μπαμπά», ἀλλὰ ὄχι καὶ ξανανιωμένα. Βεβαίως γελᾷ κανεὶς κάθε τόσο καὶ ἀγκιστρώνεται ἀπὸ τὸ παίξιμο. Μὲ τὸν Πολωνὸ πανίστα, ὁ Δάνης φέρνει μιὰ διασκεδαστικὴ ἐκπληξί, ποὺ φυσικὰ παρέρχεται πολὺ πρὶν ἐξαντληθῇ καὶ ὁ ρόλος. Ὁ Πάολας εἶναι μιὰ παρουσία στὴ σκηνή, συγκινητικὰ νεανικὴ, ποὺ ζωντανεύει τὴν κατάστασι. Ὁ Ληναῖος εἶναι φλεγματικὸς ὡς τὸ τέλος, ὅπως ἀρμόζει σ' ἓνα νέον Ἀγγλοσάξονα τοῦ γαλλικοῦ μπουλβάρ. Ἡ Ἑλλή Φωτίου χαριτωμένη. Ὁ Σπύρος Μουσούρης τυπικώτατα ρωμέϊκος θαρωνέτος Νορθαμβερλάνδ. Σωστός ὁ Γάλλος τοῦ Ραφαήλ Ντενόγια, ὁ Γάλλος τοῦ παλιούτσικου μπουλβάρ, ποὺ τὴν καμάρι νὰ ταξιδεύη ἐλαφρὰ μέσ' στὴ ζωὴ.

Ὅλα παλαιᾶς μόδας πράγματα καὶ διόλου διασκεδαστικά: Αὐτὴ ἡ μαγεύρισα ποὺ μᾶς ἀπειλεῖ πὼς θὰ φύγῃ κι αὐτὸς ὁ σκιώδης μόνιμος μουσαφίρης. Ὁ Σταῦρος Ξενίδης ποὺ τὸν παίξει εἶναι ὁ ἑαυτὸς του· ρόλος δὲν ὑπάρχει. Ἡ Σαπφὼ Νοταρᾶ ἀλλεγοράει μὲ τὴ φάτσα τῆς τῆ μονότονη μαγεύρισα.

Ἡ κυρία Κατερίνα στὸ κέντρο αὐτῆς τῆς εἰκόνας φοράει μὲ ἀνέμελη ἀνεσι τὸ ρόλο τῆς μαμᾶς.

Ἀλλὰ ὅλη αὐτὴ ἡ συμπαθητικὴ προσπάθεια δὲν σώζει ἓνα ἔργο ποὺ δὲν μᾶς ἀγγίζει πιά.

ΑΛΕΞΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ